

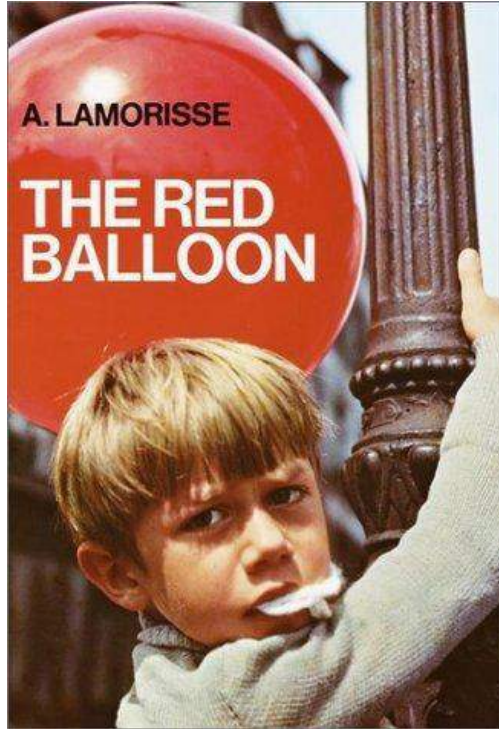
GÖRÜNMEYEN MUCİZELER

Miray Develiođlu

Bizimdi taçsız otta en güzeli düşlerin...

Geçmişin Merhabası...

10 yaşlarımdayken bir film izlemiştim. Yıllar sonra yerinin bende çok ayrı olduğunu anladığım canım filmimdi o benim: *Kırmızı Balon*.

Her çocuğun, gencin, yaşlının yalnızca 40 dakikasını ayırarak mutlaka izlemesi gerektiğini düşündüğüm bu filmi, birazdan, karşımda oturan tatlı hanımefendiyle paylaşacağım. Şimdilik meraklı gözlerle ne yazdığuma odaklanmış beni izliyor.

Biraz heyecanlı gibi. Sanırım bunda da babasının payı büyük. Film ile ilgili kendisine soru sorulacağını duyduğu andan beri biraz gergin Nehir. Ah babası... Oturduğu koltuktan aşağı bıraktığı ayaklarını sallıyor sürekli. Arada da örülü, açık kumral saçlarının ucundaki tokayı çekiştiriyor. 9 yaşında olmasına karşın yaşitlarından biraz daha ufak hatlara sahip bir kız o. Çok sevimli geliyor bu haliyle gözüme. Ben bunları yazarken Nehir endişeli bakışlarla bana bakmayı sürdürüyor. O halini görünce dayanamayıp daha fazla bekletmemem gerektiğini düşünüyorum onu.

-Nehir, bir tane çikolatam var. Paylaşmak ister misin benimle?

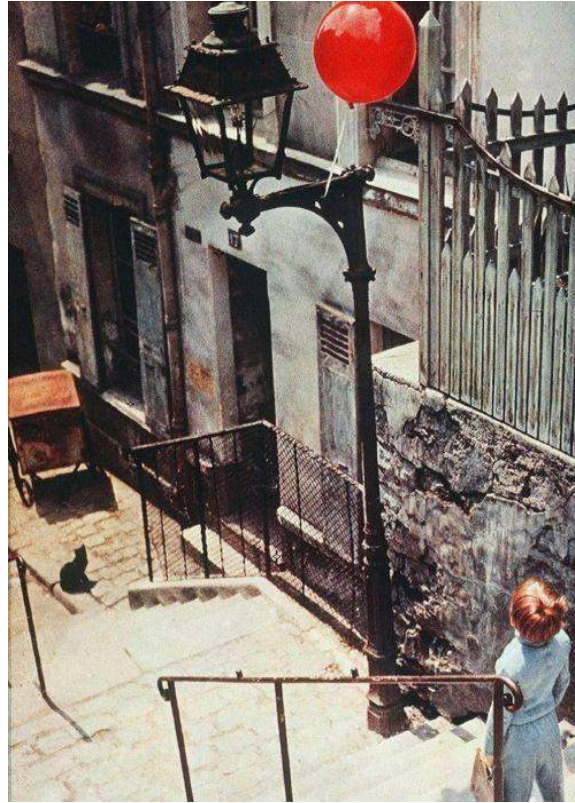
Bir cümle, bir parça çikolata... O gergin, asık suratlı halinden eser kalmıyor. Bu kadar işte, gülümsemeyi yeniden hatırlıyor bir çocuk. *Merhaba, Nehir.*

“Ooo, hem de en sevdiğimden galiba o.” diyor. Yanıma geliyor sonra. Çikolatayı ona uzatıyorum, Nehir ise çikolatayı ikiye böldükten sonra yarısını bana geri verip gülümsüyor. “Hadi artık başlayalım filme.” diyor sonra da.

“Olur” anlamında başımı sallayarak bilgisayarın oynat tuşuna basıp yanına dönüyorum.

3, 2, 1... *Kapat gözlerini.*

En Güzel Hikayem...

Görünmeyen mucizeler, mutluluğun görünmeyen partiküllerinde gizlidir.
sokak lambasının ucunda dünyanın en tatlı kırmızısına sahip bir balon,
kaybolmuş ve yalnız

Özellikle de çocuklar için...

çocuk onu görür görmez ufacak oluşuna aldırmadan tırmanıyor yukarı, alıyor balonu yanına başlıyor yürümeye. Minik elleriyle kavramış ipini... Ondan mutlusu var mı şimdi?

Öyle olmasaydı küçücük ama muazzam hissettiren o mutlulukları şimdi de tadabiliyor olmaz mıydık?

ve birden yağmur yağmaya başlıyor bir şehre. Islanıyor çocuk. “Hay aksi, balon...”
Islanıyorsun çocuğum. “Şemsiyenizin altına balonumu da alır mıydınız?”

Küçücük bir çocuğun kırmızıya tutkusu bu. Ya neye olacaktı? Kurduğu bağın derinliği, saflığı ve masumluğunda yıkıyor Paris. Ve bir şehri sürüklüyor peşinden. “Ben gelene kadar balonumu tutar mıydınız?”

Ama ne yazık, umutlarımızı, hatta belki de hayallerimizi körpecik zamandaki anılarımızda bırakıyoruz ve büyüdükçe takas etmeyi öğreniyoruz oyunlarımızı, dostluklarımızı, değerlerimizi, değerlilerimizi...

sonra görüyor ki, seni seninle onu onunla, küçücük mutluluğunda bile yalnız bırakmayacak doyumsuz insanlar var bu dünyada. Olmayan bağların yarattığı küflenmiş boşluklarında kirlenen insanlardan arınamıyorsun. “Uç balon, uzaklara uç!” Oturuyor ağlıyor çocuk, yine temiz, yine saf. Onlarsa yalnızca geçip gidiyor senin kırıklarının üzerine basarak. Büyüyorsun çocuğum.

Çoğunlukla da türlü pişmanlıklarımızın üzerine bi'soğuk su mahiyetinde “keşke yeniden çocuk olsam” diyoruz,

ama bilmelisin ki ne kadar büyürsen büyü, rengarenk hayallerle doldurduysan dünyanı zamanın birinde hala bir umut vardır senin için.

Olsan ya, olsam ya... Keşkelerimizi de geri sarabilsek ya, ip niyetine, “bi'soğuk su” yerine

ben balonlarımı çoktan bıraktım boşluklara... Bronzlaşmış bulutlar maviye karışmıştı hatırımda.

Ve çiçek açan beyinlerde geçse düşüncelerimiz yeniden, en fazlasından “saf” hallice. Olmuyor. Ama yine de şanslıyız, zaman acıyor halimize, boğulmadan yüzmeyi öğretiyor o sulara, niyetlice. Hatta, bazen öyle anlar geliyor ki, “mucize” dedirtiyor kendine. Ki onlar bizim isteklerimizin basit yansımaları sadece.

köprücük kemiklerime tutunarak göz pınarlarıma dolduğunda bazen çocuk yanım, insan yarım, hıçkırıklarımı da duyuyor onlar.

Yalnızca zamanın buharıyla buğulanıyor bazı anılar, onları hafifçe sil. Emin ol ki hepsi hala yaşıyor, olanlar sadece netleşir.

uç balon, uzaklara uç. Biliyorum, hala bir umut var benim için...

Uzaktan uzaklaşıp hakikate bulanıyorum,

“Hazırım artık kanat çırpmaya. Dönsem derim... Dönsem geriye şu an buradayım ve alabildiğine çoğulum.

Bir an daha kalırsam burada, korkarım hiç dönemem diye...”

ama bil ki, yalnızsan en çoksun.

Çocuğum. Çocuksun.

“An”ı...

Aç gözlerini.

“Vayyy, ne güzel uçuyordu balonlar öyle”

Anlaşılan o ki filmi seviyor Nehir. Seviniyorum onu böyle mutlu ve heyecanlı görünce. Onunla aynı duyguları hissetmiş olmak güzel geliyor bana. Damağımda hala minik misafirimle paylaştığım çikolatanın tadı var. Bugün ne de güzel geçiyor böyle...

“Nehir, şimdi sana sormam gereken birkaç soru var. Kabul eder misin?” diyorum. Hiç ikiletmeden “Olur” diyor ve hemen ciddileşiyor. Onun beden dili benim içim “hazırım” anlamına geliyor ve başlıyor görüşmemiz...

Miray: Filmi nasıl buldun Nehir?

Nehir: Bence çok güzeldi

M: Peki nesini beğendin filmin?

N: İııııı Çocuğun havada uçmasını beğendim (.) çocuğun bi kere ıııı adama balonu (.) tutar mısın demesi ve de balona emir vermesi çok komik geldi bana

M: Çocuk adama neden balonu tutar mısın dedi sence orada?

N: Benceee UÇMASIN DİYE (.) ve de o balonu çok sevdiği için o balonun kendisini bırakıp HİÇ GİTMEMESİ için

M: Sen de seviyor musun balonları?

N: Severim (gülüyor) ÇOO::K vardı benim

M: Peki, yine filme dönersem, beğenmediğin yerleri var mıydı filmin?

N: Yoktu:: hiç yoktu (gülüyor)

M: Filmi kısaca baştan sona anlatır mısın bana?

N: Şimdi ı:: bi kere bi tane çocuk var o çocuk ımm bi yere çıkıyo (.) balonu buluyo *sonra balonu alıyo* (.) ımmmm gidiyo sonra işte okul zamanı geldiğinde de sınıfın içine almıyolar onu o da bi tane adama balonu tut diyo (.) sonra işte ımm:: çocuk okuldan çıkınca da balonu geri alıyo yolda eve dönerken (.) balon ıslanmasın diye insanların şemsiyesinin altına girmeye çalışıyo (gülüyor) eve geldiğinde annesi balonunu dışarı atıyo ama balon gitmiyo (.) çocuk onu tekrar içeri alıyo sonra Bİ DE Bİ DE mavi bi balona aşık oluyo kırmızı balon mavi balonda onu takip ediyö (gülüyor) sonra öbürü takip ediyö (gülüyor) *ama kötü olanı* çocuğun çocukların bütün balonu ı:: patlatmaları oluyo sonunda. Ama en son balonu patlayan çocuğun o kadar üzülmesi yüzünden bütün balonların çocuğa geri gelip onu uçurmaları çok güzeldi

M: Filmden neler öğrendin?¹

N: Filmden dostluğu öğrendim (.) Balonla çocuğun dostluğu çok güzeldi (gülüyor) sonraaa:: işte arkadaşlığın önemini anladım (.) *Bu kadar* (gülüyor)

M: Bu film neden çekilmiş olabilir sence?

N: Çocukların (.) dostluğun ı:: kardeşliğin ımm ne kadar güzel ve ne kadar önemli olduğunu anlatmak için bu *filmi çekmişler* bence

M: Filmi başka arkadaşına da tavsiye eder misin?

N: EDERİM

M: Peki neden, nesini tavsiye edersin?

N: Çünkü çok komik ve de güzel (.) dostluğun önemini anlatıyo

M: Şimdi biraz da senin zevkini öğrenmek istiyorum. Beğendiğin başka filmler neler?

(.) Anlık durma

Kelime: Kelimenin telaffuzu sırasında uzatılan ses

KELİME Konuşma içinde daha yüksek sesle söylenenler

kelime Konuşma içinde diğer kelimelere kıyasla daha alçak sesle söylenenler*

*Arkonaç, S. A. (2012). *Söylem Çalışmaları* (1.Baskı). Ankara: Nobel Yayıncılık.

N: (.) *Karlar Ülkesi*, (.) başka:: ne olabilir *Alvin ve Sincaplar* (.) bi adı vardı onun (tam hatırlamıyor) başka: (.) sonra *Yukarı Bak* vardı. (.) bu kadar hatırlayabiliyorum (gülüyor)

Sonra'nın Vedası...

Sorularım bittiğinde teşekkür ediyorum ona. Bitti mi bu kadar mıydı diyor bir yandan şaşırmış bir yandan rahatlamış bir halde. Ufak bir sınav bekleyen Nehir, durumun hiç de o kadar zor olmadığını gördüğünde çok zevkliydi diyor. Ve sanırım bu da benim bugünkü ödülüm oluyor.

Eve dönerken hala filmin etkisinde olduğumu fark ediyorum. Oysaki her sahnesi ayrı ayrı beynime kazılı, biliyorum. Güneş yok olurken ardına saklıyorum tüm düşüncelerimi ve iki tane balon alıyorum gördüğüm ilk kırtasiyeden. Hepimizin içini alabildiğine umutla ve hayalle doldurarak, onca bince sevgiyle gökyüzüne bıraktığı bir balonu olmalı bu hayatta... İşte tam da bu yüzden az önce, balonlardan birini Nehir ve kendim için onda gördüğüm binlercesinin adına bıraktım gökyüzüne.

Gözlerindeki masum hayallerinden öpüyorum çocuk seni bu gece!

“Hoşça git,” dedi tilki. “Vereceğim sır çok basit: İnsan ancak yüreğiyle baktığı zaman doğruyu görebilir. Gerçeğin mayası gözle görülmez.”

Küçük Prens unutmamak için tekrarladı:

“Gerçeğin mayası gözle görülmez.”

*Banksy, Kırmızı Balonlu Kız

Not

Yazıda adı geçen filmlerin orijinal isimleri, yönetmenleri ve yapım yılları aşağıdadır:

Kırmızı Balon (Le Ballon Rouge, **Albert Lamorisse**, 1956)

Karlar Ülkesi (Frozen, **Chris Buck & Jennifer Lee**, 2013)

Alvin ve Sincaplar (Alvin and the Chipmunks, **Tim Hill**, 2007) serial

Yukarı Bak (Up, **Pete Docter & Bob Peterson**, 2009)